01/07/2023

«Να αγαπάμε πολύ και να φλέγουμε» – 14 χρόνια από την κοίμηση του Ιωσήφ του Βατοπαιδινού

/ Βίοι Αγίων

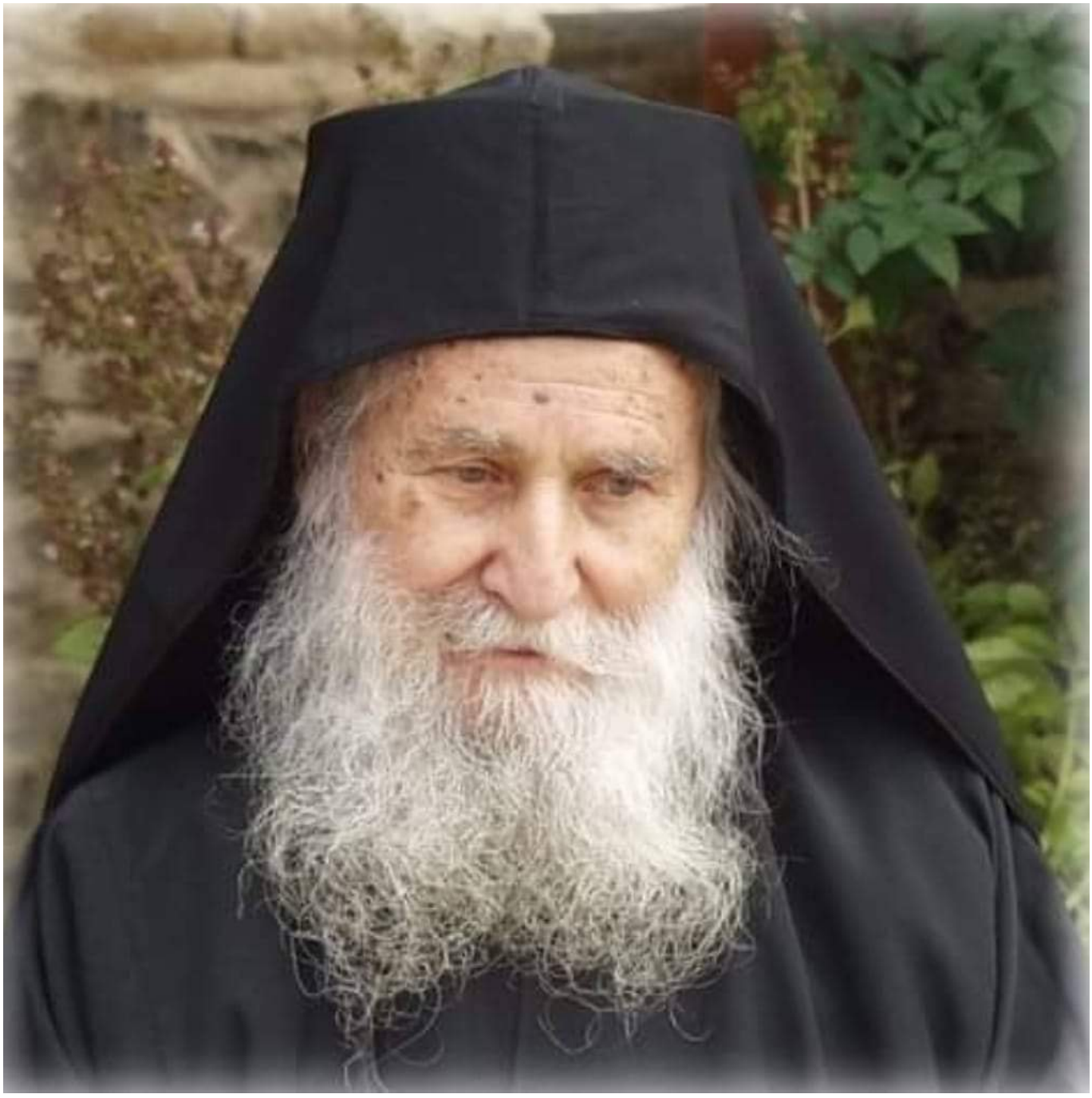

> ***«Το φως δεν γεννάται με λόγια, με σχήματα, με υποκρίσεις. Το φως είναι φως. Είναι αρετή. Είναι καλοσύνη. Είναι πίστις. Είναι αγάπη. Άμα αυτά είναι πάνω μας, τότε και σιωπούντες λαλούμε».***

Ο **Γέρων Ιωσήφ ο Βατοπαιδινός**, ο κορυφαίος της αγάπης, ο σπουδαίος της άσκησης, ο μεγάλος της υπομονής….

- **Γράφει η Δέσποινα Σωτηρίου**

Γεννήθηκε στην **Δρούσια Πάφου της Κύπρου** την 1η Ιουλίου 1921 ημέρα εορτής των Αγίων Αναργύρων. Εκοιμήθη την ίδια ημέρα το 2009. Ο κατά κόσμον **Παντέλας Σωκράτης** του Παντελεήμονος μεγάλωσε κοντά στους γεωργούς γονείς του ζώντας από μικρός τη σκληρή αγροτική ζωή.

Κάποια γεγονότα, επεμβάσεις της **θείας Πρόνοιας,** συνετέλεσαν ώστε το 1936 να αποταχθεί τον κόσμο και να προσέλθει στην φημισμένη τότε για την αυστηρότητα και πνευματικότητά της Ιερά Μονή Σταυροβουνίου. Παρέμεινε 10 χρόνια στην Μονή και με την παρότρυνση και ευλογία του γέροντος Κυπριανού, πνευματικού της Μονής, εγκαταβίωσε στο **Άγιον Όρος.** Το καλοκαίρι του 1947 γνωρίζεται με τον μακάριο **γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή,** ο οποίος μετά από «πληροφορία» που έλαβε, τον δέχθηκε στην συνοδεία του. Έζησε στα σπήλαια της **Μικρής Αγίας Άννης** ως το 1951 που η συνοδεία μεταφέρθηκε στα ησυχαστικά κελλιά της **Νέας Σκήτης** κοντά στον Πύργο.

Image not found or type unknown

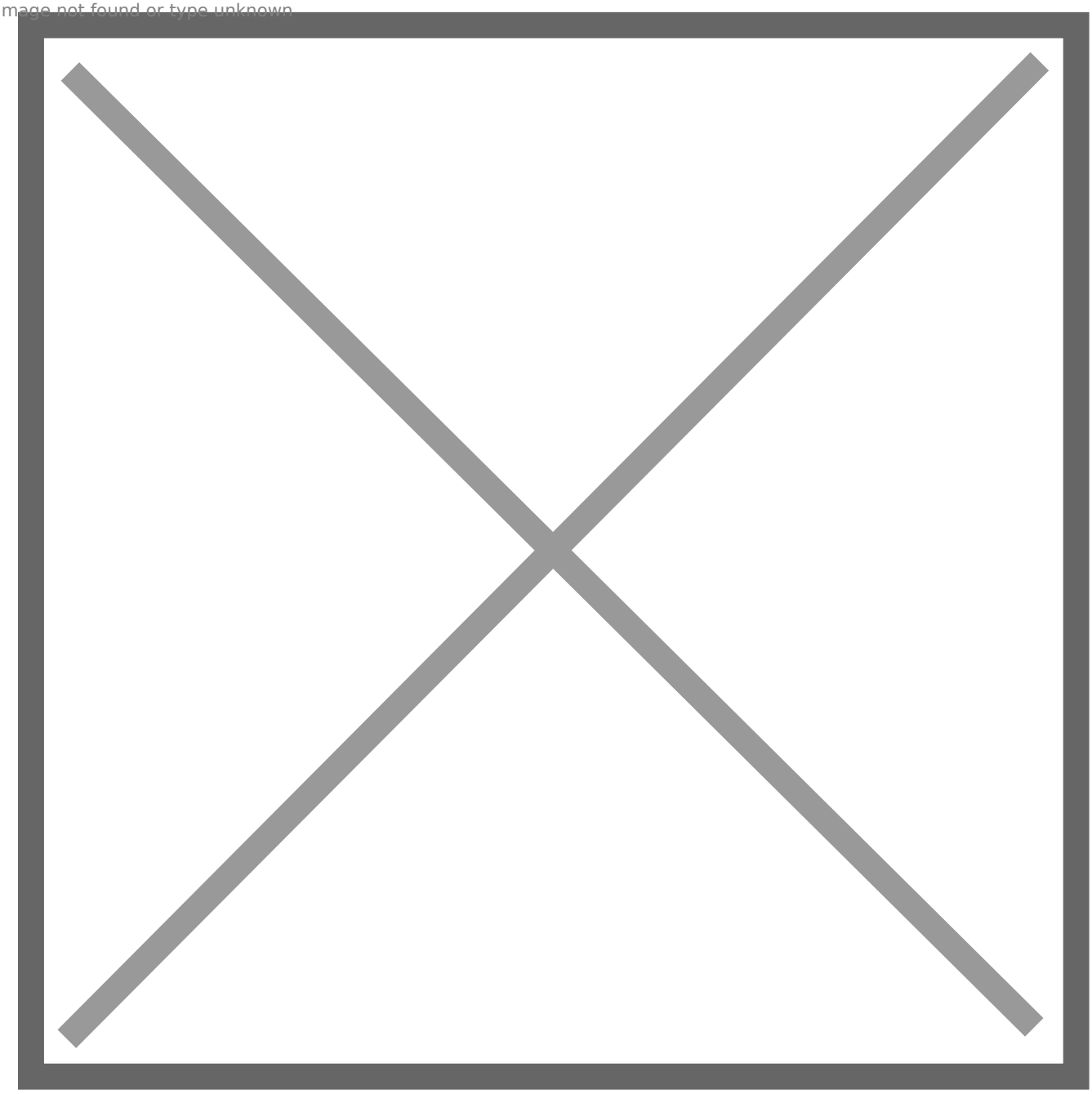

Ο μακάριος γέροντας **Ιωσήφ ο Ησυχαστής** κοιμήθηκε οσιακώς την ημέρα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου το 1959. Ο γέροντας Ιωσήφ το περισσότερο χρονικό διάστημα μετά την κοίμηση του γέροντός του έζησε στην Νέα Σκήτη και τον Απρίλιο του 1987, ενώ είχε αυξηθεί αρκετά η συνοδεία του, μετά από πρόσκληση της **Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου** και την έγκριση και ευλογία του Οικουμενικού Πατριαρχείου και της Ιεράς Κοινότητας του **Αγίου Όρους**, μεταβαίνει στην Μονή για να αναλάβει την διοίκησή της.

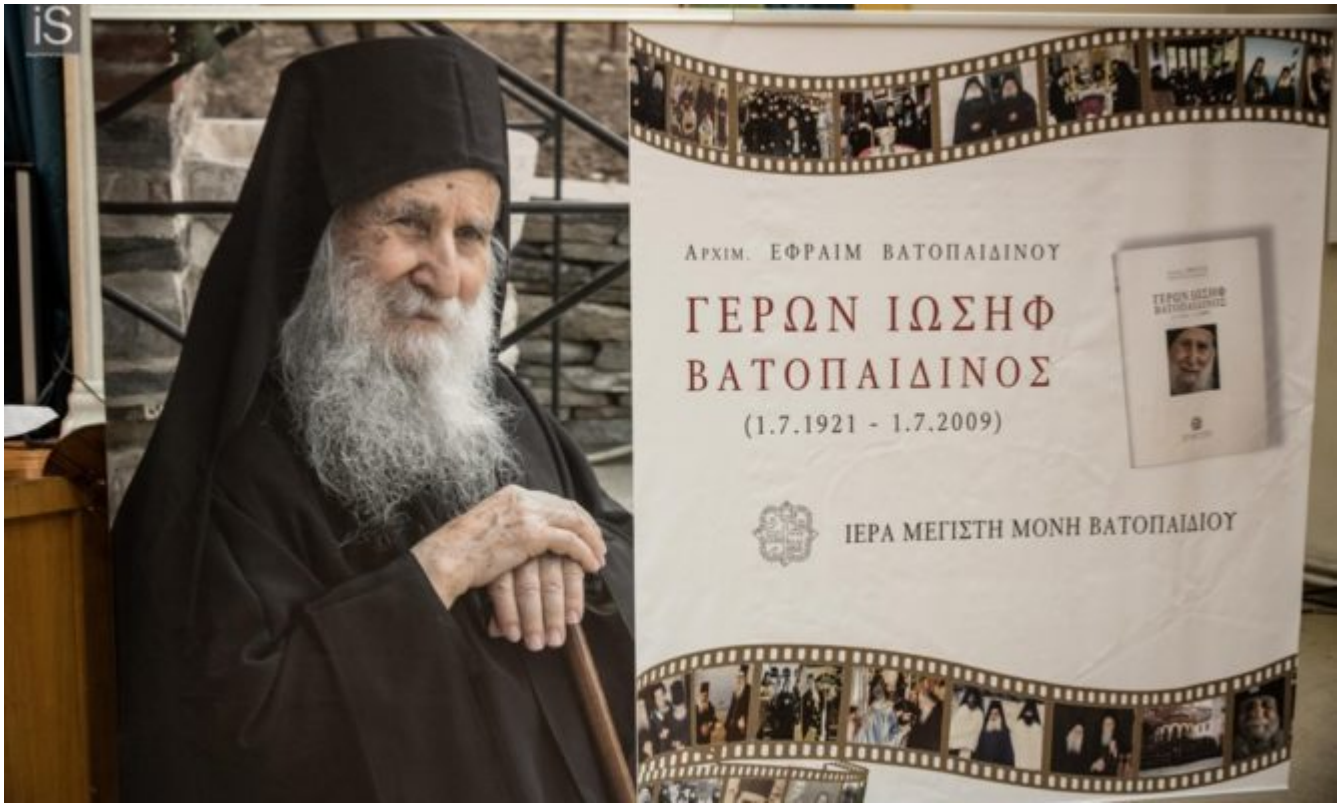

Στις 29 Απριλίου του 1990 γίνεται η **κοινοβιοποίηση της Μονής** και η εκλογή και ενθρόνιση του πρώτου ηγουμένου του κοινοβίου, **αρχιμανδρίτου Εφραίμ**. Ο γέροντας Ιωσήφ ήταν και παρέμεινε ο πνευματικός πατέρας της **Μονής Βατοπαιδίου** μέχρι και την κοίμησή του, την 1η Ιουλίου 2009.

Ετάφη στην αυλή της Μονής βορειοανατολικά του καθολικού. Με τα δεκαέξι βιβλία που συνέγραψε, καταγράφει και ερμηνεύει θέματα *«πράξεως και θεωρίας»* της ορθόδοξης πνευματικής ζωής, κατευθύνει μοναχούς και λαϊκούς προς τον Χριστό και τους εμπνέει στον «καλόν αγώνα». Έβλεπε τον άνθρωπο ως «θεοειδές ον» και ιδιαίτερα τονίζει το απέραντο πέλαγος της φιλανθρωπίας και φιλευσπλαγχνίας του Θεού, ο οποίος δέχεται τον μετανοούντα και επιστρέφοντα αμαρτωλό.

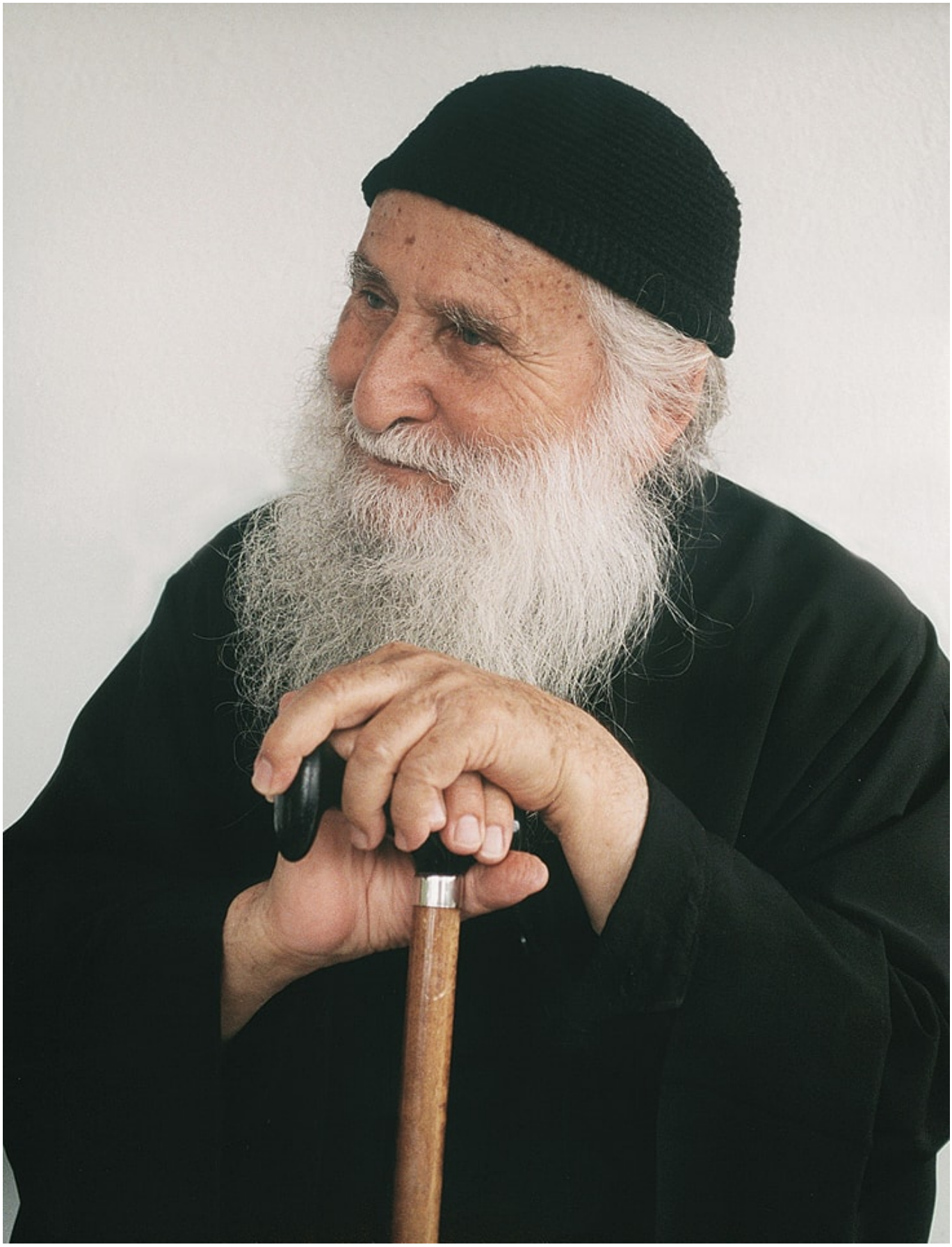

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΥ

Να έχετε μεταξύ σας αγάπη, να μην μνησικακείτε και κατηγοράει ο ένας τον

άλλον. *«Άφετε και αφεθήσεται ημίν».* Έτσι είναι. *«Αγαπάτε τους εχθρούς ημών».* «Καλώς ποιήσετε τις μισούσιν ημάς». *«Εύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων»*. Και ειδικά στην οικογένεια η αγάπη. Δεν είναι δυνατόν η οικογένεια να σταθεί σαν οικογένεια.

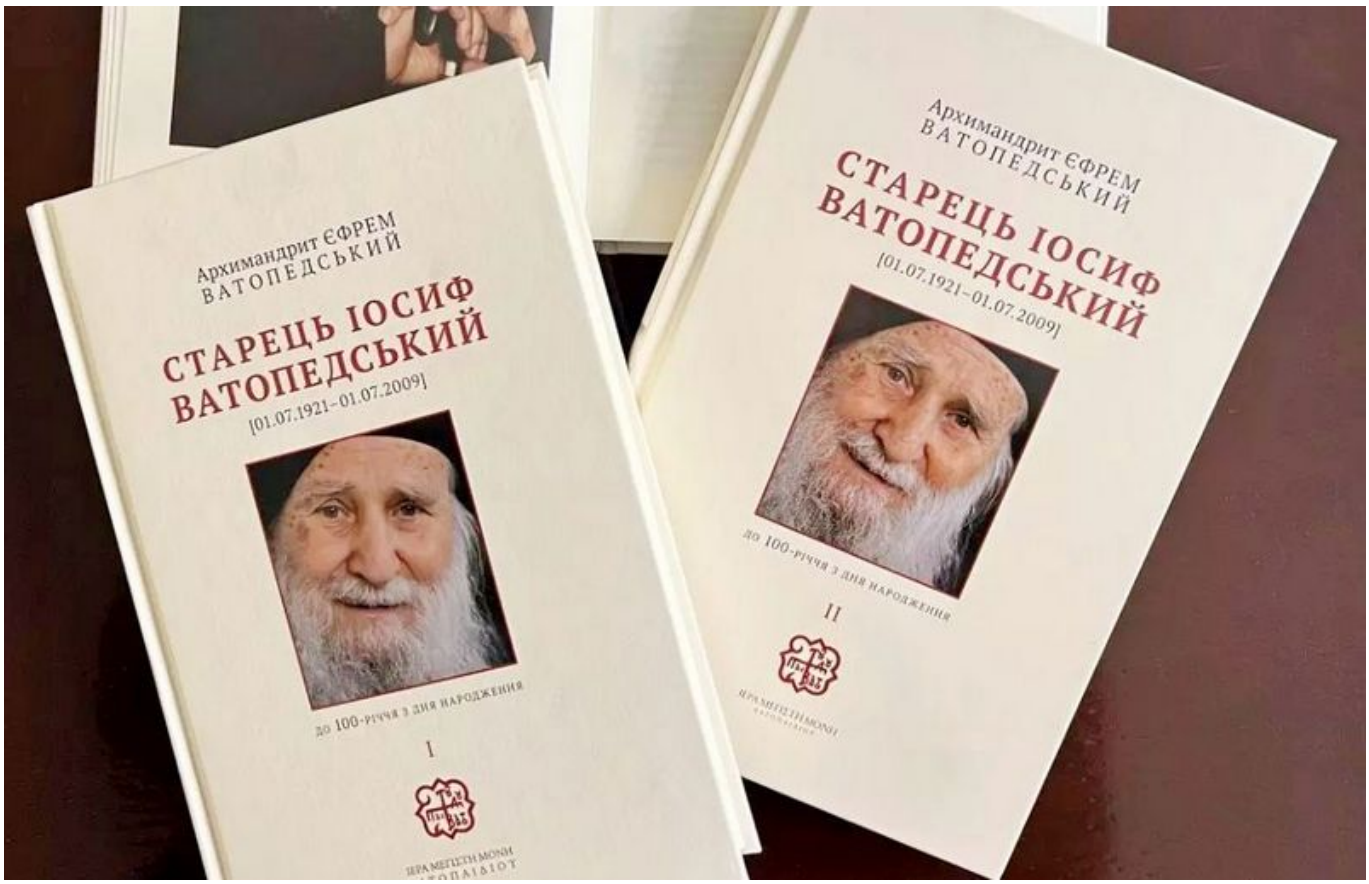

Η γυναίκα βλέπεις επειδή από την κατασκευή της είναι κομμένη από τον άνδρα και έτσι πάντοτε έχει διάθεση αγάπης, θέλει πάντοτε αγάπη. Αυτή την αγάπη πάντοτε στον γάμο την ζητά από τον σύζυγο. Πολλές φορές εμείς λέμε εις τους ιδανικούς συζύγους, ε αφού θέλει η σύζυγός σου να την αγαπάς και αφού την αγαπάς, λοιπόν να ξεχάσεις το βαπτιστικό της όνομα και να την ονομάζεις αγάπη μου, αγάπη μου και όταν ακούει αυτή έτσι πετάει, πετάει από την χαρά της. Διότι η αγάπη στην μητέρα δεν είναι τίτλος ονοματολογίας. Είναι γιατί είναι μητέρα, μητέρα χωρίς αγάπη γίνεται; Άρα έχει αγάπη, είναι η ίδια είναι αγάπη.

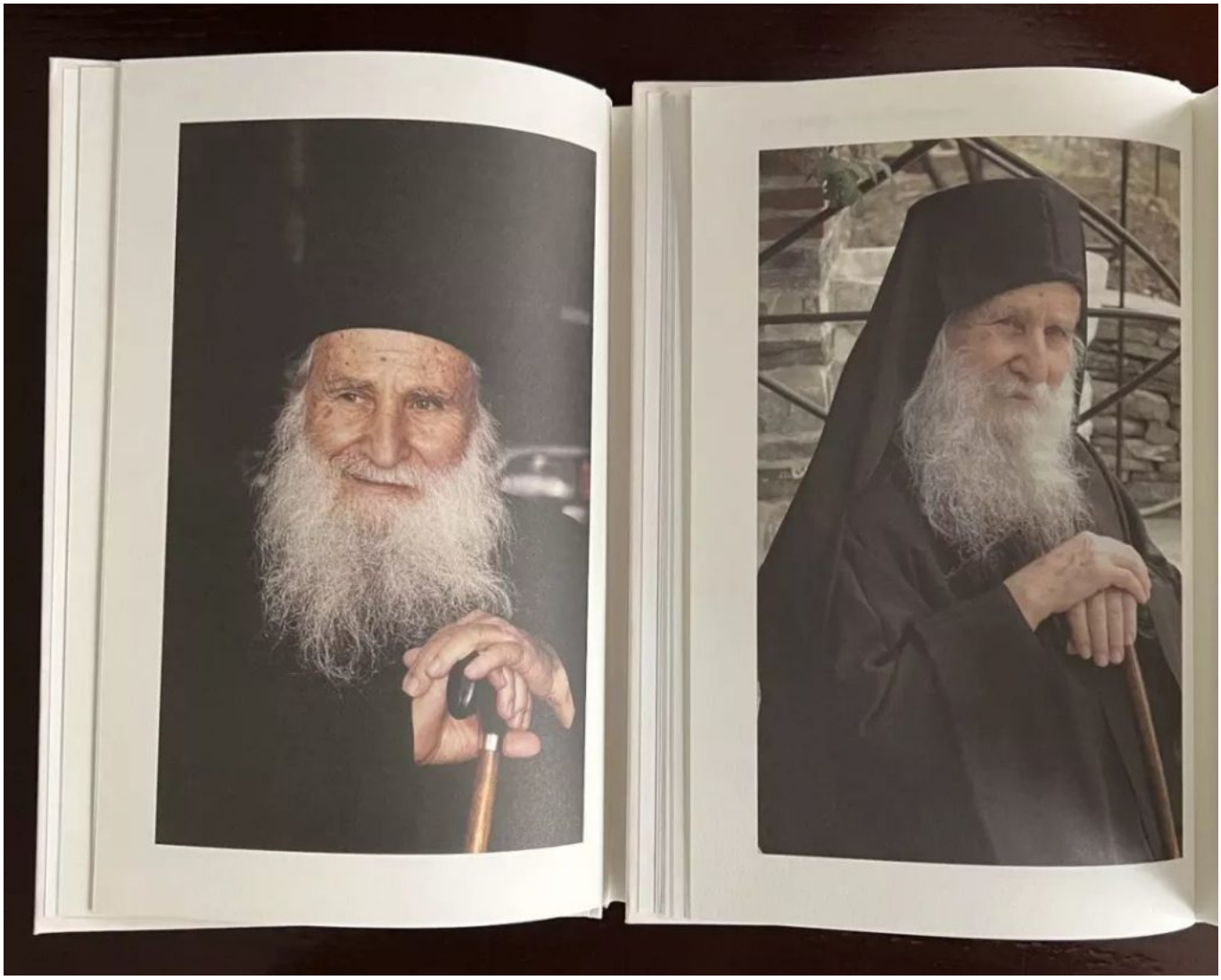

Όχι χλιαρότητες, λοιπόν. Και όχι πράγματα νερόβραστα. Όσοι είναι κοντά στον Θεό δεν ξέρουν αυτές τις χλιαρότητες, τις πεζότητες, αυτά τα νερουλά του κόσμου...

Να αγαπάμε πολύ και να φλέγουμε, να παίρνουν τα ξύλα μας φωτιά, να υψωνόμαστε ολόκληρο βουνό, οροσειρά οξυγόνου ακλόνητη γι' αυτήν τη μικρή ομορφούλα μας, τη γυναικούλα μας, τη γλυκούλα μας, την κουκουναρίτσα μας, που είπαμε για χάρη αυτηνής να ξεχάσουμε για πάντα το ΕΓΩ μας.

Τρελοί να γίνονται οι σύζυγοι όταν είναι για τη σύζυγο τους, θυσιαστικοί, δότες, φανατικοί ακροατές της αγάπης λόγω αγάπης που ζέει και δεν ακουμπιέται απο τίποτα...

Παρατηρεί κανείς ένα ευλογημένο ανδρόγυνο που έχει γνήσια αγάπη εν Θεώ.

Πω πω τι μανία οι δυο τους (!) να σκέφτονται ο ένας τον άλλον, το πως ψάχνονται, το πως κοιτιούνται, το πως αναζητιούνται στα τηλέφωνα όλη τη διάρκεια της

μέρας, το πως φροντίζει ο ένας τον άλλον, «να βάλεις το παλτό σου» του λέει, *«να βάλεις τη ζακέτα σου»* της λέει...

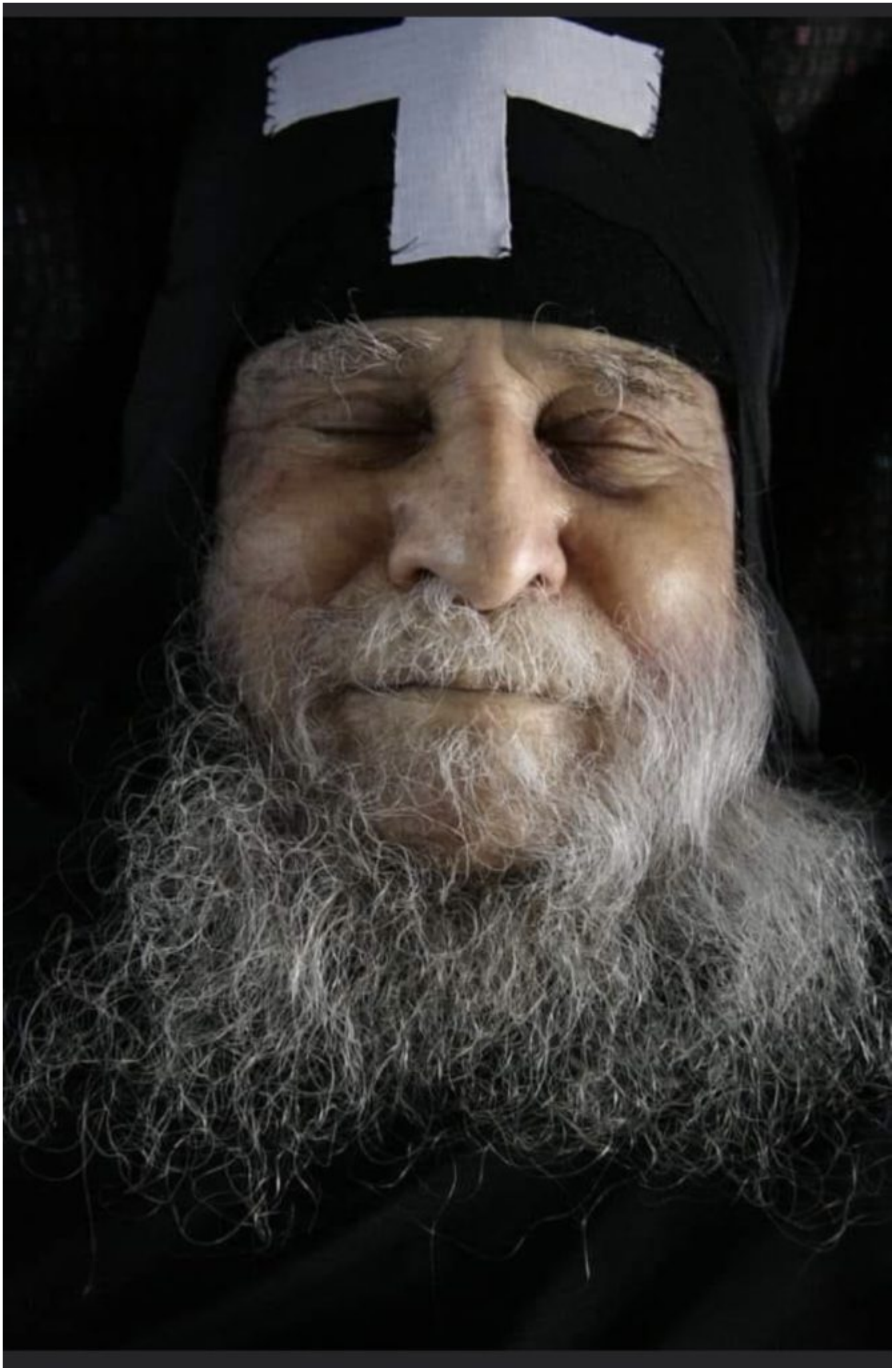

Αυτοί που έχουν συζυγία εν Θεώ έχουν καλή κι ευλογημένη μανία. Όλο θέλουν να σκέφτονται το ίδιο πράγμα: την αγάπη τους, τη λατρεία τους. Όπου και να βρίσκεται το βλέμμα τους, πάντοτε κοιτάζουν κοφτά για να εισπράττουν τη θέα του συντρόφου τους, εκ του οποίου τρέφονται εν Θεώ.

Και δεν τσιγκουνεύεται ο Θεός: δίνει, δίνει, δίνει. Άγιον έρωτα, δίνει. Κι έχουν να τρέφονται οι σύζυγοι στη δύσκολη ανάβαση τους…

Όποιος ζει την **Χριστιανική ζωή** έχει να κερδίσει, όχι όποιος την έχει ακούσει!

Να κρατήσετε μεταξύ σας αγάπη. Να προσέχετε να μην κατηγοράτε. Να μην κατακρίνετε. Και ενώ μετρείται, αντιμετριθήσητε ημίν. Ότι εμείς συγχωράμεν αυτούς που μας πειράζουν, αναγκάζομεν τον Θεό να συγχωρέσει και Αυτός εμάς.

Βλέπετε λοιπόν ότι η αγάπη είναι απόλυτον καθήκον. Να κρατήσουμεν την θέσην των προγόνων μας. Ξεχάσατε ότι οι πρόγονοί μας τι καλήν ομαλήν χριστιανικήν αγαπημένην ζωήν είχαν. Και όταν ήσαν καταπιεσμένοι από τις διάφορες δουλείες.